

**“NED BEAUMAN’IN
BÜYÜLEYİCİ İLK ROMANI
NASIL BAŞLADIYSA ÖYLE DEVAM EDİYOR:
KENDİNDEN EMİN, CESUR
VE OLABİLDİĞİNCE ARSIZ ...**

İLK ROMANLAR GENELDE SADECE UMUT VAAT EDER.

BOKSÖR BÖCEK

**BUNDAN ÇOK DAHA GÜÇLÜ: ÖZGÜN, NEFES
KESİCİ VE FAZLASIYLA EĞLENCELİ”**

..... PETER PARKER, *SUNDAY TIMES*

**“NÜKTELİ, SARSICI BİR ZAFER... OLMADIK
AYRINTILARLA DOLU BU KİTAPTA İNGİLİZ
FAŞİZMİ, THULE DERNEĞİ, ANTI-SEMITİZM,
ATONAL MÜZİK, SEKS VE SINIFLARARASI
EŞİTSİZLİK... HEPSİ AĞZININ PAYINI ALIYOR.
SAĞLAM VE ORJİNAL BİR HAŞARILIK...**

**ÜSTELİK DİL ISIRTACAK KADAR ARSIZ.
BEAUMAN KENDİNİ UNUTTURMAYACAK”**

.....KATIE ALLEN, *TIME OUT*

**“DAHİCE. ... PG WODEHOUSE VE MARTIN AMIS’İN
İLK KİTAPLARINDAKİ GİBİ ARSIZ VE EDEPSİZ
BİR SESLE AĞZINI HIÇ EKŞİTMEDEN KONUŞUYOR...
ERSKINE VE BROOM ADLI KAHRAMANLAR EN APTALCA
FİKİRLERİYLE BİLE İNSANI SERSEME ÇEVİRİYOR”**

..... LEO ROBSON, *DAILY EXPRESS*

**“SETH ROACH GİBİ DOKUZ AYAK PARMAKLI, BASTIBACAK
BİR ALKOLİKTEN TRAJİK BİR KAHRAMAN
ÇIKARABİLMEK CİDDİ BİR HÜNER GEREKTİRİR.
BU SARSICI ZAFER BEAUMAN’IN 21. YÜZYILIN
EN İYİ GERÇEKÇİ ROMANCIlarından
BEKLENEN O KARMAŞIK PARADOKSAL USTALIĞA SAHİP
OLDUĞUNU GÖSTERİYOR: ESKİ VE ÖNGÖRÜLEBİLİR BİR
YAPIYI ALIP ONUN YENİ VE ÖNGÖRÜLEMİYEN
BAĞLANTILAR ÜRETMEİNİ SAĞLAMAK”**

..... SCARLETT THOMAS, *GUARDIAN*

“ÖJENİK VE İRK KURAMLARININ SAÇMALIĞI ÜZERİNE SARSICI BİR KİTAP, SON ON YILIN HERHALDE POLİTİK AÇIDAN EN İRKİLTİCİ KİTABI, ÜSTELİK EN KOMİĞİ ... ÇİRKİN NİYETLERE SAHİP İGRENÇ TIPLER BU ROMANDA ÖYLE GÜZEL ANLATILMIŞ Kİ BEAUMAN’IN TİTİZ ARAŞTIRMASI HİÇ OLMAYACAK BİR ŞEYE YOL AÇIYOR: TARİHTE OLUP BİTENLERE GÜLMekten KIRILIYORSUNUZ”

..... ANNA SWAN, *SUNDAY TELEGRAPH*

“BU YENİ EDEBİYAT GÜCÜ KARŞISINDA HAYRANLIKTAN NEFESİM KEŞİLİYOR VE BUNDAN SONRA NE YAPACAK DİYE MERAKLA BEKLİYORUM” VICTORIA MOORE, *DAILY MAIL*

“PİS BİR İDEOLOJİYİ NEŞELİ HALE SOKMAK USTALIK İSTER VE BEAUMAN BU KONUDA HİÇ TEREDDÜT ETMİYOR” ... ROSALIND PORTER, *LITERARY REVIEW*

**“HER SATIRI YERLİ YERİNE
OTURMUŞ, HASSAS BİR İŞ
– İŞTE LONDRALI BİR YAZARI EDEBİYATIN
HEYECAN VERİCİ YENİ SESİ HALİNE GETİREN
BENZERSİZ BİR ESER” .. CAMILLA PIA, *THE LIST***

**“DİZGİNSİZ, ÇİĞİRİNDAN ÇIKMIŞ
BİR İLK ROMAN”** *OBSERVER*

**“ÇARPICI BİR ZAFER ... ENERJİ YÜKLÜ, FİKİRLERLE
FOKURDUYOR, DİLİYLE NEFESSİZ BIRAKIYOR,**

**BOKSÖR BÖCEK
SEKSİ, ZEKİ VE ACAYİP MATRAK
BİR KİTAP”** *JAKE ARNOTT*

**“NÜKTELİ, BÜYÜLEYİCİ, HAŞARI
BİR KİTAP”** *JAMES MEDD, *WORD**

**BOKSÖR
BÖCEK
NED BEAUMAN**

ÇEVİRİ: SABRİ GÜRSES

domingo

BOKSÖR BÖCEK

NED BEAUMAN

Özgün ismi: Boxer Beetle

© 2010, Ned Beauman

Türkçe yayın hakları:

© 2011 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Sertifika No: 12746

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Sabri Gürses

Editör: Emre Ülgen Dal

Kapak İllüstrasyonu: Lorenzo Petrantoni / Synergy Art

Kapak ve Sayfa Uygulama: Pınar Şensoy

ISBN: 978 605 61801 7 0

1. Baskı: Eylül 2011

4. Baskı: Mayıs 2015

Kayhan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 244

Topkapı Zeytinburnu İstanbul

(212) 576 00 66 Sertifika No: 12156

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Asmalımescit Mah. Ensiz Sok.

No:2 D:7 Tünel İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

. . . haritalarla gerçeklik arasında zorunlu bir bağlantı olduğuna, ya da eğer böyle bir bağlantı yoksa, gerçekliği değiştirerek bu bağlantıyı kurabileceğimize inanmaya alıştık.

Jane Jacobs, *Büyük Amerikan Şehirlerinin Ölümü ve Yaşamı*

Ahenksizlik ahengin gerçeğidir.

Theodor Adorno, *Estetik Kuramı*

1

Bazen aylak aylak yatarken gözlerimi kapatıp Joseph Goebbels'in kırk üçüncü doğumgünü partisini hayal ederim. Hitler'in 1940'ın o hummalı Ağustos ayında bile, yakın dostu için sürpriz parti yapmaya vakit bulabilmiş olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor – haftalarca sanki tarihi hiç hatırlamıyormuş gibi yapacak, Propaganda Bakanı'nın gitgide yılışık ve tuhaf bir hal alan imalarını bile bile görmezden gelecek ve 29 Ekim, Salı günü akşamı U-boot komutanlarına en son emir de gönderilinceye dek bekleyip sonra Goebbels'i sudan bir bahaneyle Reich Kaçılıryası'nın kokteyl salonuna sokacak. Bir anda coşku dolu “*Alles Gute zum Geburtstag!*” sesleri yükselcek, konfetiler yağacak, Goebbels biraz rahatlamış ve hatta biraz gözyaşı yüklü bir kahkaha atarak Führer'le kucaklaşacak ve parti başlayacak.

Bütün bunlar hayal elbette. Fakat kesin olan bir şey var, Hitler o gün Goebbels'e doğumgünü hediyesini verdi: Goethe'nin Stuttgart'ta, J. G. Gottafchen adlı yayınevi tarafından basılmış on beş ciltlik toplu eserlerinin, varaklı sırta ve demirli köşelere sahip kırmızı Fas derisiyle kaplı resimli, şık bir baskısı.

Yaklaşık beş yıl sonra, Berchtesgaden yakınlarındaki bir tuz madeninin yakınlarında karaya çıkıp madenin içine istiflenmiş şnaps sandıklarını parçalayan 101. Amerikan Hava Birliği askerleri için ister istemez üzüyor insan, sandıklardan ne üst üste yığılmış altın külçeleri, ne de çarmıhtaki İsa'nın böğrünü delip geçen o Kutsal Kader Mızrağı çıktı. Hatta askerleri teselli niyetine bir şişe şnaps bile çıkmadı. Bula bula –savaş Nazilerin aleyhine dönmeye başladığı sırada telaşla oraya saklanmış

olan– Goebbels’in şahsi kütüphanesini buldular. Neyse ki askerlerden biri tüm olan bitene rağmen vazifesini yerine getirdi ve kitapları şenlik ateşlerinde yakılmaktan kurtardı; böylece kitaplar gemiyle Washington’daki Meclis Kütüphanesi’ne götürüldü. (Bu arada, Hitler’in on altı bin kitabının büyük kısmı –kendi kafatası ve Eva Braun’un iç çamaşırlarıyla birlikte– Kızıl Ordu’nun eline geçti ve halen Moskova yakınlarındaki Uzkoeye bölgesinde, terk edilmiş, barok tarzı bir kilisede küflenmekle meşguller. Tahminim, en azından uzaktan söylenebileceği kadarıyla, dünya üzerinde bundan daha asap bozucu bir bina daha yoktur.)

Kitap koleksiyonu 1952 yılına dek paketlerinden bile çıkarılmadı. Sonra bu işi halletmesi için, iş deneyimi edinmek üzere orada bulunan –ancak büyük ihtimalle bir yaz kampında çalışmayı tercih eden– bir üniversite öğrencisi görevlendirilmişti. İşte tam o sırada, içinde Hitler’den sevgi dolu bir mesaj ve sayfalarında Goebbels’in kaleme aldığı kenar notları bulunan Gottafchen Goethe, bir şekilde el altından satışa sunuldu. Elli yıl kadar sonra Horace Grublock adlı Londralı bir emlakçının eline geçti; kendisi, bu yılın başındaki vahşice katledilişine dek zaman zaman işverenim olmuştur.

2002 ila 2007 yılları arasında Grublock bana ufak tefek ayak işleri karşılığında koleksiyonun üç kitabını verdi (*Prometheus*’tan *Iphigenie auf Tauris*’e kadarki bölümü) ve eğer ona sadık kalırsam, bir gün bütün koleksiyonu vereceğini söyledi. Benim adıma küçük düşürücü bir durumdu bu; fakat Grublock kitapları asla satmayacağını söylüyordu –zaten satmaydı da, Goebbels Gottafchen Goethe’yle ilgilenecek türden kişiler benden, yani Kevin Broom gibilerinden gelecek telefonlara pek kulak asmazdı. Kısacası başka çarem yoktu. Bu yüzden, Eylül ayında bir gece, ben daha Roachmorton kentinin adını bile duymamışken, Grublock bir Perşembe gecesi saat onda telefon ettiği zaman telefonu açmak için ağzımdan diş macunlarımı saça saça koştum; arayanın o olduğundan emindim.

“Balık” dedi Grublock.

“Evet, Horace?”

“Benim için küçük araştırmalar yapan özel dedektifi hatırlıyor musun? Zroszak’ı?”

“Sanırım.”

“Her akşam beni arayıp rapor vermesi gerekiyor. Fakat iki gecedir aramıyor, önceden haber de vermedi. Ona ulaşmaya çalıştım ama telefonunu açmıyor. Arabaya atlayıp bir baksana, her şey yolunda mı diye.”

“Ofisine mi gideyim?”

“Ofisi falan yok. Kenar mahalle falcıları gibi evden çalışıyor. Ev Camden’da. On dakikada orada olursun.” Adresi verdi.

“Ne yapıyordu senin için?”

“Bunu sana söyleyemeyeceğimi gayet iyi biliyorsun Balık. Bana ne kadar sadık olursan ol, senin asıl kankalarının internet arkadaşların olduğunu biliyorum. Tabii şans eseri Seth Roach diye birini duymadıysan?”

“Duymadım.”

“Hepsi bu o zaman. Fırla.”

Bana sık sık şunu sorarlar: “Madem gizliden gizliye bir Nazi değilsin, o zaman ne diye Nazilerden kalma ender eşyaları topluyorsun?” Daha doğrusu, eğer Grublock, eski temizlikçim Maria ve (Grublock’un taktığı adla) “internet arkadaşlarımın” dışında hobimi bilen birileri olsa, bana sık sık bu soruyu sormalarını beklerdim.

Gizli bir Nazi değilim. Yaptıklarımı ne zaman düşünsem mi-dem bulanır. Herhalde sizin de öyle. Olanları düşünmek bile hayatta kalanlara has suçluluk duygusunu ateşliyor, içinizin şöyle yalandan bir ürpermesine neden oluyorsa, bir de elinize bir SS bıçağı aldığınız zaman neler olduğunu düşünün. Böyle başka bir deneyim var mı, bilemiyorum: bir yandan çok yanlış bir şey yapıyormuş duygusuna kapılıyorsunuz; ama aslında yanlış bir şey yapmadığınızı da biliyorsunuz, çünkü kimseye zarar vermeyeceksiniz. Aptalca, kafa açıcı bir deneyimdir bu; nefesinizi keser. Normal şartlarda vicdanınıza doğru dürüst

bakamazsınız, çünkü o sizi sadece gagalamaya gelir; sizin de tek istediğiniz onu itip göndermek için elinizden geleni yapmaktır. Ama vicdanınızı böylesi bir paradoksun kafesine sokun bakalım; orada dolanır durur, havlar, ama size zarar veremez, siz de onu dilediğiniz kadar incelersiniz. Çoğu insan Yahudi Soykırımı hakkında ne hissettiğini gerçekten bilmez; çünkü bu olay üzerine fazla kafa yorarsa, 6 milyon ölü hakkında yeterince üzülmeyi anladığından korkar, ama ben kendi ruhumu avucumun içi gibi bilirim.

Şunu da eklemem lazım; Nazi hatıraları yılda yüzde 10 ila 20 arası fiyat yükselişi yaşar. Borsada böyle bir kâr elde edebilir misiniz; bir düşünün bakalım. İnternetteki açık artırma sitelerinde satış yapıyorum ben; gerçek bir satıcıdan daha iyi fiyata alabileceğini fark etmeyen ya da buna aldırmayan şapşalların aptallıklarından, tembelliklerinden faydalaniyorum. Bütün kapitalistler gibi ben de, serbest piyasaya zengin bir babaanne gibi davranıyorum; o kocakarıya bayıldığımı söylüyorum, ona şen sözler söylüyorum –ama onun o uyuşuk ve bunak halinden keyifle istifade ediyorum. “Görünmez El”iyle benim ticari çıkarlarıma buluşmaya kalkışırsa, şak diye tokatı yapıştırıyorum. Gündüz işimde uzmanlık dalım İkinci Dünya Savaşı Müttefik Birlikleri’dir; ama Kırım, Birinci Dünya Savaşı ve Vietnam’la da ilgilenirim. Ayrıca bazen Japon samuray kılıçlarına da bakarım. (Asla sırf kâr etmek için Nazi dönemi eşyası alıp satmam.) Bir ara muhabecilik yapıyordum; ama müşterilerden emir almaktan nefret ettim ve daha da önemlisi, işimle mesleğimin kol kola olmasının daha iyi olacağını düşündüm –böylece bilgisayarın başında katalogları, müzayede listelerini ve mesaj bültenlerini didik didik tarayarak geçirdiğim saatlere bir bahane bulabilirdim. Bu sayede kiramı da ödüyorum, ama cidden büyük iş çevirecek kadar nakit olmuyor elimde; sözgelimi Ilsa Koch’un sigaralıklarından birini almak için bile aylarca para biriktirmem gerekiyor.

İşte bu yüzden koleksiyonculara göre ben bir solucanım, özellikle de Grublock’a bile rakip olan en iyi dostum Stuart’a

kıyasla. Bazen Stuart'a o kadar çok öfkelenirim ki, onunla bir hafta boyunca konuşmam; çünkü kaçırılmaması gereken bir hazineye para yatırmayı reddetmiş ve bir daha görünmemek üzere Tokyo'ya uçup gitmesine müsaade etmiştir. Bir yüksek riskli yatırım maestrosunun tek oğlu olan Stuart'ın hemen hemen istediği her şeyi alabilecek kadar çok parası var; üstelik, ofiste yaşadığı bir kaza sonucunda kahve makinesi belden aşağısını felç bırakınca, yaptığı anlaşmayla mirasına miras kattı. Merak ediyorum; bir şey karşılığında, ne bileyim, Adolf Hitler ile Rudolf Hess'in *Mein Kampf*'ı yazarken kullandıkları altın dolma kalem karşılığında kendi bacaklarımdan vazgeçer miydim? Eminim ki vazgeçerdim. Zaten evden pek çıktığım yok. Stuart da, engelli olmasına rağmen, hayli neşeli görünüyor (bu durum da, maaşlı bakıcısının ekstradan para alıp, ona ekstradan el attığına dair süregelen kuşkularımı arttırıyor). Diğer yandan, trimethylaminuria hastalığımın tedavisi için bu kadar değerli bir şeyden vazgeçer miydim diye de düşünüyorum; doğrusunu söylemek gerekirse, trimethylaminuria'dan nefret ediyorum ama, o dolma kalemi elde edebilecek olsam, hastalıkla yaşamayı kabullenmek bir yana, Stuart'a bile bulaştırmayı göze alırdım.

Bütün bunları Grublock'a benzemediğimi anlayasınız diye anlatıyorum. Ona hiç ama hiç benzemem. Bir keresinde eski patronumun o büyük koleksiyonunu Rusya'dan gelen bir yatırımcıya anlatışını dinlemiştim. "Bir bakıma, sanırım, ben bir Naziyim" demişti, düşünceli bir tavırla. "Tutkularına hayranım. Cesaretlerine. Tarzlarına; Nietzscheci anlamda hayranım. Vizyonlarında sınır tanımadılar ve bu da hepimizin alması gereken bir ders. Ve tabii mimarilerini de çok seviyorum; her ne kadar çoğu sadece plan aşamasında kalmış olsa da."

"Ama Yahudilerden de nefret ediyorsunuz, değil mi?" diye sordu Rus.

"Elbette hayır. Dediğim gibi; Nazizmin bazı yönlerine saygı duyuyorum; ama o tuhaf, utanç verici fobilerine değil elbette. İşin o kısmı irrasyonel ve ben asla irrasyonelist olmadım. O tür

eğilimleri olan koleksiyoncuları ayırt etmek kolay. Sözde insan derisi kaplı defterleri ve sözde insan yağından yapılmış sabun kalıpları olur onlarda. Tabaklanmış insan derisiyle tabaklanmış domuz derisini ayırt etmek neredeyse imkânsızdır; sabun olayı da efsaneden ibarettir. Ama bunun doğru olmasını o kadar çok isterler ki, paralarını her koşulda çarçur edeceklerdir zaten. Tabii, eğer soykırım inkarcısı değillerse –eğer inkar ediyorlarsa, bu iğrenç şeylerle hiç karşılaşmazsınız; onların yerine büyük olasılıkla Dachau’un toplama kampı falan değil, sadece deneysel bir botanik bahçesi, ya da o tür bir zırva olduğunu gösteren çağdaş belgelere dayalı ‘kanıtlarla’ karşılaşsınız.” Grublock cin toniğini bitirdi. “Hayır, Yahudilerden kesinlikle nefret etmiyorum. Nazi kurbanlarına üzüliyorum; aynı onlar daha doğmadan on yıllar önce ölmüş olan yığın yığın emekçi yabancılara üzüldüğüm gibi... Ayrıca Hitler’in büyük olasılıkla deli, şeytan ya da tam bir orospu çocuğu olduğunu da kabul ediyorum; ki bu üçü arasında ciddi bir fark olmadığı gibi, bu sözleri ha ölü bir diktatör için kullanmışsınız, ha bir deprem ya da fırtına için kullanmışsınız. Bence Avrupa’yı ele geçirmeye kalkışmak yanlıştı; ama birinin seçtiği politik hedefleri başka birinin seçtikleriyle kıyaslayıp daha az ya da çok geçerli saymak da en az o kadar yanlış.”

Bu arada, Grublock’ın üç katlı çatı dairesinin en üst katında bulunan koleksiyonunun saçma olan yanı, Nazileri bile geride bırakmasıydı: Deutsches Reich tarihinin hiçbir döneminde hiçbir odada bu kadar çok lüks süslü eşya toplanmamıştır. Las Vegaslı bir girişimci seksenli yıllarda Hitler’in Sarayı diye bir kumarhane işletmeye kalksaydı, işte tam böyle olurdu. Gösterinin baş rolünde, içinde General Walter von Axhelm’in Luftwaffe üniformasının durduğu bir vitrin vardı; üzerinde Şövalye Haçı madalyası ile eskiden Napoleon’a ait olan bir kılıçla birlikte zümrüt kakmalı av bıçağını takılıydı. Onun hemen yanında Grublock’ın en değerli hazinesi olan şey vardı: Hermann Goering için yapılan, üzeri şahin desenli, gösterişli, porselen bir

kutu. Odanın geri kalanı ise diğer üniformalar, madalyalar, silahlar, işkence aletleri, süslemeler ve tablolarla doluydu; hepsi de küçük loş spotlarla aydınlatılmıştı. Duvarlar, beyaz dairelerin üstündeki siyah svastikalarla bezeli uzun kırmızı ipek kumaşlarla kaplıydı. Tam bir harikalar diyarıydı burası. O yüzden Grublock, Zroszak'ın onun için neler yaptığı konusunda ipucu vermese de, ben dedektifin gerçekten sıra dışı bir şeyin peşinde olduğundan emindim.

Pijamalarımı çıkarıp aşağı indim. Oturduğum evin alt katındaki Kızarmış Şen Tavuk her zamanki gibi sarhoşlarla doluydu –buranın neden bu denli popüler olduğunu uzun süre anlamamıştım, ta ki aşçılardan birinin ot sattığını öğrenene kadar. Soğuk bir geceydi ve arabayla kanalın yakınlarındaki binalara doğru ilerlerken Londra'nın, sokak lambaları arasındaki fısır fısır bir konuşmaya benzediğini düşündüm. Radyo dinlemek istedim (Mit FM diye çok sevdiğim korsan bir istasyon var); ama derme çatma araba radyomdan parazit yağmurundan başka bir şey gelmiyordu. Londra havası parazitten kaskatı kesilmiş bir havadır bence; arabalardan, mikrodalga fırınlardan ve telefon kablolarından yükselen elektromanyetik dalgalar sayesinde pas, toz ve is gibi o incecik ölü artıkların arasına bir artık türü daha katılıyor –fareler, güvercinler ve hamamböceklerinin bunun içinde gezinmeyi öğrendiğine hiç şüphem yok....

Zroszak'ın oturduğu binaya varınca zili çaldım; ama yanıt veren olmadı. Gri elbiseli bir kız binadan çıkana kadar soğukta bekledim, dış kapıyı kızın ardından kapanmadan önce yakaladım. Kız yanımdan geçerken burnunu buruşturdu. Yukarıya çıktığımda 3B'nin kapısının hafif aralık olduğunu gördüm. Kilit kırılmıştı. Kapıyı tekrar çaldım, ama yine yanıt yoktu. Ben de, “Bay Zroszak?” diye seslenerek kapıyı ittim.

Zroszak'ı küçük, dağınık dairenin içinde bir çalışma masasının arkasında dua eder gibi diz çökmüş bir pozisyonda buldum; kafası öne eğildiği için yüzü görünmüyordu. Masanın kıyısında kurumuş kan lekesi vardı, halıya damladığı yerde kara bir

leke olmuştu. Yaklaştıkça adamın alnındaki kabarmış yeşilimsi kara damarları görebiliyordum. Çürük kokusu da, ağır ağır bilenmeye başlamış eski, paslı bir ustura gibi yükseliyordu. Bu sahneyi televizyonda izlediğim o ünlü dedektiflik dizilerinin suç mahallerinden tanıyordum –hani o insanın sırf seksi bir kadın yumuşacık elleriyle ciğerlerini tutsun diye öldürülmeye heves duymasına yol açan, suç mahallini yaşlı bir sinema oyuncusu gibi pudralarla, allıklarla, saygı dolu mırıltılarla süsledikleri dizilerden biri gibiydi – ama ben bir dedektif değildim, ve oradan kaçıp gitmek istiyordum.

Tir tir titreyerek Grublock’ı aradım.

“Balık.”

“Adam ölmüş” dedim.

“Hassiktir. Nasıl olmuş?”

“Vurulmuş sanırım. Tabancayla.”

“Siktir ya. Uğursuz Japonların işidir kesin. O korkunç küçük konsorsiyumlardan biri olmalı. Durmadan böyle abuk sabuk işlere kalkışıyorlar. Neyse, sağ olası Balık. Sen dön evine. Ben şimdi oraya ne yapılması gerektiğini bilen birilerini göndereceğim.”

Telefonu kapadım. Etrafa bakınınca ortalığın altüst edildiğini fark ettim. Zroszak’ın dosya dolabının çekmeceleri açık ve boştu, raflarda da hiç kitap yoktu. Masanın üzerinde, öldürülen adamın kafasının hemen yanında bir eskiz defteri, kurşun kalem, silgi ve bir de *Kedi Köpek Nasıl Çizilir* diye bir kitap duruyordu. Bunun dışında bu konforsuz dairede Zroszak’ın kişiliğine dair en ufak bir iz yoktu; bir zamanlar vardıysa da artık yoktu –çıkartılacak dersin, daha hikâye anlatılırken unutulması gibi, yok olup gitmişti.

Önemli bir şey bulabilirsem, diye düşündüm, Grublock Noel için bana herhalde panzer falan alır. Fakat Zroszak’ın katili ya da katillerinin bulamadığı bir şey olsa bile, Zroszak’ın cesedi buradayken ipucu aramak olanaksızdı. Bunu düşünmek bile daracak mutfağa koşup, emmek için bir buz parçası aramaya

sevk etti beni –rahmetli annem kaygılandığında ilaç niyetine hep böyle yapardı.

Zroszak'ın buzdolabının ışığı yanmıyordu; buz tepsi de buzluğa iyice yapışmıştı. Sıkıca asılınca tepsi, çevresindeki buzlardan da biraz kopararak geldi. O sırada yere bir şey düştü.

Eğilip aldım. Sıkıca paketlenmiş bir folyoydu; aynı astronotların içtiği domates çorbası paketleri gibiydi. Çakımla paketi kesip açtım. İçinden dörde katlı sararmış bir kağıt parçası çıktı. Kağıdı mutfak masasının üzerine koyup elimle düzleştirdikten sonra daktiloyla yazılmış metne bir göz attım. En tepesinde Münih, Arcisstrasse, Führerbau adresini taşıyan mektup, 4 Ekim 1936 tarihliydi ve Clerkenwell'deki bir caddede oturan Philip Erskine adlı birine gönderilmişti. Gönderenin imzasını gördüğüm anda paniğe kapılıp bir parça buz daha arandım.

Sayın Doktor Erskine,

Papalardan, iş adamlarından ve devlet başkanlarından nice hediyeler aldım, ancak hiçbiri sizin nazik hediyeğiniz kadar özel ve şaşırtıcı olmamıştı. Hediyeğiniz, geleceğimiz için bilim adamının elde edeceği zaferlerin, en az askerin elde edeceği zaferler kadar önemli olduğunu hatırlamamızı sağlıyor. Umarım çalışmalarınız ilerledikçe beni bilgilendirmeyi sürdürürsünüz –belki bir gün Üçüncü Reich'ta çalışmanız mümkün olur. Almancaınız nasıldır?

Saygılarımla,

Adolf Hitler

Alman Şansölyesi

Sonraki yarım saat boyunca Zroszak'ın dairesini santim santim aradım. Cesedine aldırmıyordum bile artık. Ama hiçbir şey bulamadım.